

Na celostátní setkání mládeže v Olomouci jsme vyrazili o den dříve, abychom se ubytovali v kempu nad přehradou. Převlékli jsme se. Poděkovali jsme za cestu, kterou jsme zvládli bez obtíží a šli jsme prozkoumávat okolí plumovské vodní nádrže. Hned od začátku se nám na Moravě líbilo. Druhý den jsme vyrazili na setkání do Olomouce. Naše první kroky vedli ke Sloupu nejsvětější trojice. Dále jsme směřovali k Orloji, vylezli na věž u kostela sv. Mořice a objevovali další krásy Olomouce. Odpoledne bylo setkání zahájeno mší svatou v kostele Panny Marie Sněžné. Každý den jsme měli na výběr z několika zajímavých přednášek, a proto jsme dlouho přemýšleli, abychom nakonec vybrali tu nejlepší. Téměř denně se konali nádherné mše svaté v Korunní pevnůstce. V pátek, pro nás poslední den výpravy, jsme vyrazila na osmi kilometrovou pouť na svatý kopeček. Tam se večer konala mše svatá s asi šestitísícovou účastí. Na celostátním setkání mládeže v Olomouci se mi moc líbilo. Poznal jsem mnoho zajímavých lidí, obohatil se o spousty fajn zážitků a užil si dost legrace. Rozhodně mohu celostátní setkání mládeže doporučit.

Jaroslav a Tomáš

Byl jsem překvapen, že celý program probíhal v naprostém pořádku a nebyly žádné problémy (ještě když se nás tam sešlo 6,5 tisíce mladých). Program byl vskutku nabitý. Moc se mi líbilo, že bylo více variant na výběr a bylo vážně z čeho vybírat. Olomouc byla dle mého pro setkání ideálním místem, protože samo město má v kráse co nabízet. Určitě bych se rád na podobné setkání jel znova podívat. Pepa K.

Registrace poutníků na Svatou Horu do 25.9. příspěvek 100,-Kč

Vydává ŘKF Mladá Vožice, Morávkovo nám. 21, 391 43

email: faravozice@seznam.cz Tel. 731 402 979

Náklad 300 kusů; Neprodejné; srpen

Doporučený příspěvek na 1 číslo cca 5,-Kč

Čtvrtletník farností – září-říjen

Mladá Vožice

Smilovy Hory

Nová Ves

Vrcholtovice

Šebířov

Hlasivo

SPOLEČNÝ PASTÝŘSKÝ LIST

českých a moravských biskupů

Milí bratři a sestry, spolubratři kněží, jáhni, osoby zasvěceného života!

V tomto roce se soustřeďuje pozornost velké části věřících celého světa na malé údolí Cova d'Iria, které je součástí obce Fatima, kde se před sto lety zjevila třem malým pasáčkům - sv. Hyacintě, sv. Františkovi Marto a Lucii dos Santos - Matka Boží Panna Maria.

Je až obdivuhodné, jak jsou lidské dějiny „protkány zjeveními a nadpřirozenými znameními, která přímo vstupují do lidského života, provázejí putování světa a překvapují věřící i nevěřící. Tyto úkazy, které nemohou být v rozporu s obsahem víry, musí směřovat k ústřednímu bodu Kristovy zvěsti: k lásce Otce, která vede lidi k obrácení a dává jim milost, aby se mu zcela oddali se synovskou důvěrou¹.“

Výjimečnost těchto zjevení však spočívá v tom, že se pokaždé jedná o určitý zlomový moment, při kterém byl potřebný mimořádný zásah. Například v případě zjevení Panny Marie v Guadalupe v Mexiku se jednalo o otázku svobody a důstojnosti jihoamerických indiánů. V Lurdech se zjevuje Panna Maria jako Neposkvrněné početí, nikoli jako Madona, tedy jako matka s dítětem, a tak liberální společnost 19. století

¹ Texty kurzivou převzaty z dokumentu Kongregace pro nauku víry „Fatimské poselství“ (vydal sekretariát ČBK v roce 2000)

je tím přiváděna k plnohodnotnému pohledu na ženu a její úlohu ve společnosti.

Fatimské zjevení obsahuje nejenom výzvu a poselství portugalským věřícím, kteří prožívají perzekuci církve obdobnou našim padesátým letům minulého století, ale je zároveň úkazem nejvíce prorockým, jak píše kardinál Ratzinger v dokumentu o fatimském zjevení: „*První a druhá část tajemství se týká především úděsného vidění pekla, úcty k Neposkvrněnému srdci Panny Marie, druhé světové války, a pak předpovědi nesmírných škod, které sovětské Rusko způsobí lidstvu svým odpadem od křesťanské víry a přilnutím ke komunistickému totalitarismu.*“ Třetí část tajemství je symbolické zjevení, které přibližuje druhou světovou válku a diktatury nacismu a komunismu a končí viděním atentátu na Kristova náměstka. Naplnění tohoto proroctví v dějinách spatřujeme v atentátu na papeže sv. Jan Pavla II. 13. května 1981.

Byl to právě svatý Jan Pavel II., který se v reakci na atentát a na dramatické a kruté události XX. století, rozhodl naplnit výzvu Panny Marie a znovu zasvětit lidstvo jejímu Neposkvrněnému srdci. K úkonu odevzdání a zasvěcení došlo 25. března 1984 na Svatopetrském náměstí v Římě a sám papež pro tuto příležitost připravil modlitbu. Jsme přesvědčeni, že i naplněním této Mariiny výzvy obsažené ve fatimském zjevení přispěl papež k pádu totalitních režimů v zemích východní Evropy. Na přelomu tisíciletí byla z rozhodnutí sv. Jana Pavla zveřejněna také třetí část fatimského tajemství spolu s nutným výkladem.

Tak jako knihy Božího zjevení (Bible) vyžadují exegetický výklad, tak je tomu i v případě textů fatimského poselství, které se obrací na malé pastýře v portugalské vesnici, aby předali toto poselství Církvi, která je má ochraňovat a zvěstovat.

Panna Maria vyzvala k pokání za neúctu, rouhání a lhostejnost, kterými je Bůh ve světě urážen. Znovu tak zdůrazňuje slova, kterými Kristus začal své veřejné působení: Obráťte se a věřte evangelium! (Mk 1,15). Obrácení není totiž jen počátkem naší víry, ale neustálou potřebou a žitou formou víry. Jen neustálým odvrácením se od hříchu, kterého

který dělal v Hlasivě kostelníka a měl už předválečné zkušenosti. Těch necelých 80 km bylo tam a stejně zase zpět. Poutníci měli na nohách obutí všelijaké, tato poutnice měla podšité punčochy. Na zádech si nesli jídlo na 3 dny a bandasku s kafem. Šli mezi poli cestami, které většinou vedly rovně k cíli, do vesnic nezacházeli, modlili se a zpívali, ale užilo se i legrace. Ve Zduchovicích v hostinci spali na sále na slámě, vstávali ve 4 hodiny, dostali snídaní a vyšli ještě za tmy, aby stihli svatohorskou ranní mši v 7 hodin. Na Svaté Hoře se scházela procesí ze všech stran, takže kněz, který vítal, měl chvílemi co dělat. Trochu tlačení bylo u křížové cesty, protože každé procesí si dělalo křížovou cestu samo. Hodně poutníků šlo z Miličina, ti měli i kapelu. Když scházeli naši poutníci do Příbrami, prozpěvovali: „Radujte se, příbramáci, neseme vám buchy v ranci.“ Po májové v Příbrami si farníci rozebrali poutníky na nocleh. Příbramský hřbitov byl po válce obsypaný květy macešek, na hrobech ruských vojáků byly květy červené. Na pobožnosti, prohlídce a setkání s jinými poutníky si hlasivští dokázali vyhradit vlastně celý den. Na zpáteční cestě nocovali v Sedlci -Prčicích. V neděli od rána už děti vyhlížely poutníky za Hlasivem u křížku a celou pouť zakončili všichni poděkováním při dopolední mši svaté v kostele. Další poutě se už z Hlasiva nevypravily, neboť následující roky tomu nepřály... Tato pouť oslovila paní AM na celý život a často se tam vracela. O tom svědčí její výmluvná slova: „Řekla jsem dětem: Až umřu, dojeďte na Svatou Horu.“

Ohlédnutí ze celostátním setkání mládeže v Olomouci.

V srpnu ve dnech od 15. -18. probíhalo v krásné moravské metropoli Olomouci " Celostátní setkání mládeže ". Jednalo se o setkání věřící mládeže z všech našich diecézí. Počet všech účastníků překročil úžasnou hranici 6.500 osob.Z českobudějovické diecéze přijelo jich 250. Z našich farností jeli tři. Bratři Váchové a Josef Kosejk. Na místo jsme jeli v jednodenním předstihu, v pondělí 14.8.17. Bydleli jsme v kempu Mostkovice u Prostějova, kde měli být původně také ostatní účastníci z našeho vikariátu. Dospělý doprovod jim dělaly teta Jana K. a Maruška D. V úterý za námi přijel otec Jaroslav, který nás vždy ráno přivezl a ve večerních (někdy i nočních) hodinách odvezl zpět do kempu. Byly to nádherné zážitky, zvláště nezapomenutelné mše svaté a následující večerní programy. Bohu díky za tak krásné svědectví. Jana Kášková

Byl květen roku 1946, svátek Nanebevstoupení Páně. Z Hlasiva, díky dlouholeté předválečné tradici, opět vyšli poutníci na Svatou Horu. Po mši svaté, obětované za zdar pouti, a po písni Anděl Boží vedeni p. farářem Františkem Matiaškem, doprovázení farníky, vykročili na 80 km dlouhou pouť. Vpředu nesli korouhev s obrazem Panny Marie svatohorské, kterou po rozloučení s p. farářem uložili do pouzdra. Rozloučení a požehnání bylo u křížku na rozhraní bývalých polních cest. Cesty zmizely, ale křížek stojí dodnes. Křížků u cest v polích bylo několik a o křížových dnech k nim bývala konána procesí s modlitbou „Abys úrodu zemskou dáti a zachovati ráčil – prosíme Tě, Pane“. Putování pokračovalo směrem k lesům „Na Táborech“, potom dál k Dědicům a zkratkami směřujícími k cíli přes Vysoký Chlumec, Sv. Jan, Kamýk n/Vl. do Zduchovic, kde v místním hostinci přespávali. Brzy ráno po zdolání asi 16 km už je vítaly svatohorské věže. Byl to nádherný pohled! Na svatohorském nádvoří u mariánského sloupu je vítal kněz se soškou Panny Marie a ministranti s tympány. Po krátkém přivítání obešli poutníci ambity a vkročili do baziliky na mši svatou. Po ní zašli do místní restaurace na snídani. Pokračoval další program s pobožnostmi a prohlídkami. Nejkrásnější z pobožností byl Svatohorský zdrávas zpívaný malými ministranty u hlavního oltáře. Nikdo už ho tak nezaspívá! Navštívili taky příbramský hřbitov, někteří zašli i na Stříbrné Hory a k večeru svatohorskými schody sešli do příbramského kostela na májovou pobožnost. Májová byla s malými děvčátky, bíle oděnými. Děvčátka přednášela básně a kladla kytice k soše Panny Marie. V sobotu po mši bylo rozloučení u mariánského sloupu a cesta zpět.

Buď nám milostivá,

oroduj za nás

Svatohorská Panno Maria.

AM

K tomu dodávám:

Tyto vzpomínky napsala poutnice sama, úhledným písmem a bez chyby. Měla přání nezveřejňovat své jméno, protože to má být svědectví o pouti a ne o ní. Bylo jí v té době 16 let. Procesí vedl Emanuel Šilha,

přitažlivost na tomto světě trvá a vyžaduje stálé úsilí se mu vzpírat – a to skutky lásky a milosrdenství – máme šanci proměnit svět.

Fatimské poselství nás vyzývá, abychom měli odvahu měnit svět k lepšímu podle Kristova příkladu. Je to také naše výzva, výzva vašich pastýřů – biskupů vám všem: dětem a mládeži na začátku školního roku, rodinám, farnostem. Mějme odvahu měnit svět k lepšímu!

Naše pouť do Fatimy, které se mnozí zúčastníte a při které nám ve výroční den zjevení 13. září bude předána socha Panny Marie Fatimské, jakož i putování této milostné sochy po našich katedrálách, ať je velkým poděkováním za dar svobody, zároveň však i novým rozhodnutím k uskutečňování této výzvy: Mějme odvahu měnit svět k lepšímu!

Těmito řádky našeho poselství vás zveme k účasti na národní pouti do Fatimy, nebo alespoň k modlitebnímu spojení s ní. Vy, kteří se nebudete pouti účastnit, připojte se k nám například zmíněnou modlitbou sv. Jana Pavla II. z roku 1984, kterou mají duchovní správci k dispozici. Rovněž tak zveme k účasti na pokračování této pouti díky, kterým bude putování sochy Panny Marie Fatimské po diecézích a poutních místech naší vlasti. Organizaci svěřujeme Českomoravské Fatimě a vás prosíme o podporu jak při duchovní přípravě, tak v samotném organizování jednotlivých poutí. Slavení jubilea Fatimy v ČR bude zakončeno o svátku Panny Marie Růžencové v Českomoravské Fatimě v Koclířově odevzdáním se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Matko lidu a národů, Ty, která znáš všechno lidské utrpení a všechny lidské naděje, Ty, která s mateřskou láskou vnímáš všechny boje mezi dobrem a zlem, světlem a tmou, které otrásají současným světem, přijmi naše volání, kterým se silou Ducha Svatého obracíme přímo k Tvému srdci.

Ze srdce vám všem žehnáme

Vaši čeští a moravští biskupové

Historický okamžik

Za několik týdnů si připomeneme v rámci 100. výročí fatimských událostí „sluneční zázrak“, který nenechal na pochybách o pravdivosti poselství ani ty největší odpůrce a pronásledovatele církve v Portugalsku. Na toto výročí se chceme vydat na pěší pouť na Svatou Horu a obnovit již zapomenutou tradici. Je to tedy významný okamžik a příležitost k obnově něčeho co bylo násilím přerušeno. Každá pouť musí mít duchovní podporu. Proto se připravujeme modlitbou Otče náš a Zdrávas Maria na tento úmysl každý den ve 21.00hod. Před poutí se budeme modlit nověnu k P. Marii ve farnostech i doma. A nyní proč se vydáváme na pouť a opouštíme klidný přístav našeho domova? Na pouti člověk zažívá nepohodlí, někdy i nejistotu a únavu. Ale to vše je převáženo setkáním s Boží přítomností a naplněním Božím slovem, hlubokou vnitřní modlitbou a radostí, kterou svět nemůže dát. Prostřednictvím modliteb můžeme dosáhnout zásadní změny našeho života, nebo upevnění v dobrém. Této změně říkáme zázrak, který působí dobrý Bůh skrze naše modlitby. Pojďte tedy s námi vstříc tomuto dobrodružství. P. JK

Vikariát Tábor, Benešov a Příbram

zvou při příležitosti 100. výročí fatimských událostí na

PĚŠÍ POUŤ NA SVATOU HORU

Poutník je člověk, který se nebojí vydat pod ochranu Boží a Panny Marie a s pokorou přijímá vše, co ho potká.

Zkus se zeptat někoho z pamětníků, jak šel na Svatou Horu? Začne nadšeně vyprávět, kudy šli, co zpívali, kde spali, jaké to tam bylo... A bude z něj zářit něco, co nebyl schopen pojmenovat. V jednoduché větě: „Šel jsem na Svatou Horu,“ je obsažený celý jedinečný zážitek poutě, životní událost.

Jako pavučinky se ke Svaté Hoře u Příbrami klikatí ze všech stran cesty, po staletí prošlapané našimi předky, jdoucími se poklonit Panně Marii. Je

- léky, hlavně ty pravidelné, nějaké mazání na unavené nohy, náplasti, kapesníky,...
 - špunty do uší (při společném ubytování se vždycky hodí)
 - podložku
 - návleky na nohy
 - hůlky s botičkami
 - láhev na pití (min. na 1 l), hadička
 - růženec
 - propiska, malý zápisník
 - občanský průkaz, průkaz zdravotní pojišťovny, peníze
 - nabytý mobil
 - dioptrické brýle
 - rozinky, sušené ovoce, oříšky, křížaly
 - jídlo na cestu na jeden den
 - batoh 25 – 30 l
 - spacák, karimatka – to nám poveze doprovodné auto
- Člověk zjistí, že mu stačí vlastně úplně málo.

Obnovená pouť na Svatou Horu v r. 1946 z Hlasiva

Svatá Boží Máti,

plná božské milosti,

matkou chcem Tě vždycky zváti,

pěti Tobě s radostí.

Dalo samo nebe

za matku nám Tebe.

Děkujem Ti, matko milostivá,

děkujeme tisíckrát!

(z procesní písně)

- Trekovým hůlkám opatřím gumové botičky (neklapou po pevné cestě a neruší po delší době ostatní poutníky).
- Nepromokavé návleky na nohy (stačí 20 – 30 cm dlouhé) jsou dobré do deště, po něm a nebo je-li mi zima. Mám sucho v botách, kalhoty i boty jsou suché a čisté, je mi teplo.
- Polštářek pod hlavu na spaní si udělám z mikiny v obalu od spacáku, bude-li mi v noci zima, přehodím si spacák pláštěnkou, klidný spánek mi pojistí špunty do uší.
- Na sezení v terénu se hodí malý lehký podložku (bublínky, kousek nějakého izolačního materiálu, postačí pláštěnka).
- A koukejme se - pláštěnka může mít 3 funkce. Někdo má ale do deště raději deštník (ten postačí, není-li velký déšť a vítr)
- Před cestou si naimpregnuji boty, vršek batohu, návleky na nohy, větrovku.
- Doporučuji hořčičk proti únavě a křečím, osvědčil se mi v jednorázových pytlíčcích, syje se rovnou do pusy a rychle se vstřebává (např. v drogerii DM - cena kolem 60 Kč, v balení 20 ks, užívá se 1 pytlík na 1 den).
- Před poutí naplno nabiju mobil, vypnu a používám jen výjimečně – nepotřebuju s sebou nabíječku a nebudu se zbytečně rozptylovat, pokud nemám důvod.

A co si vezmu?

- oblečení: 2 trička s krátkým, 1 tričko s dlouhým rukávem,
1 tílko
1 mikina nebo flanelová košile
1 nepromokavá větrovka s kapucou
4 páry obnošených ponožek (kompresní podkolenky)
1 dlouhé kalhoty, 1 legíny (bavlněné/moirové)
1 čepice/čelenka/šátek/kšiltovka – podle zvyku, slabé rukavice
- boty: trekové boty
lehčí obuv na přezutí večer
- noviny (na vysušení vlhkých bot)
- pevnější pláštěnka nebo deštník
- základní hygiena, vše jen na 3 dny, slabý ručník

úžasné, že tam ty cesty jsou dodnes a několik desetiletí čekají na nové poutníky. Tiše. Trpělivě. Čekají na nás...

Milý poutníku, milá poutnice, zveme tě vyzkoušet toto nové oslovení, zveme tě získat novou zkušenost, ale především tě zveme zamyslet se nad svým životem, proč jsem tady a co má v mém životě smysl. Letošní výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě k tomu přímo vybízí. Pojdme se společně vydat 13. října 2017 na třídní pěší pout' z Mladé Vožice na Svatou Horu. Půjdeme pomalu, poutnickou rychlostí kolem 4 km/hod, budeme zastavovat, odpočívat, nikoho nenecháme pozadu. Chceme tuto pout' umožnit širšímu okruhu lidí a všem generacím, a tak s námi pojedou doprovodné vozidlo. Jednak nám popoveze spacáky, karimatky, ... a jednak tu bude pro ty z nás, kteří už nebudou moci, nebo si nevěří, že cestu ujdou, i když se připravovali. V neděli pak přijede z Mladé Vožice na Svatou Horu autobus, kterým se vrátíme. Přesto, že se s důvěrou vydáme do rukou Božích a Panny Marie, je dobré se na cestu připravit tak, abychom se místo neustálého „foukání“ bolístek mohli věnovat tomu podstatnému na pouti, a to je duchovno. Proto jsme připravili na stránkách mladovožické farnosti www.farnostmladavozice.cz doporučení, jak se připravovat, co si sbalit. Kolem poloviny září se tam objeví informace o ubytování, možnostech jídla a další informace.

Každá pout' přináší něco jiného, čím mě obohatí tato?

Všichni, kdo pout' chystáme, ti přejeme, aby už samotná příprava na pout' pro tebe byla velkým zážitkem! Pak pochopíš:

Člověk se stává poutníkem v okamžiku, kdy se rozhodne, že půjde.

Jak se fyzicky připravit na třídní putování v délce 80km?

Pro ty z vás, kteří nejste skalní turisté, mám návod, jak připravit své tělo za jeden až jeden a půl měsíce na chystanou pout'.

1. Tak jako věřím ve Svatou Trojici, tak musím věřit trojici: **noha – ponožka – bota**. Tato trojice si musí sednout, skamarádit, a to se můžou jen staří známi. Tudiž se od začátku budu připravovat s poutnickými (ne pout'ovými) ponožkami a botami a klidně s nimi budu chodit, kde jen to půjde (po zahradě, nakupovat,..)

Terén bude kopcovitý, ale ne horský, $\frac{3}{4}$ cesty bude po pevné cestě. Nejsou tedy třeba pohory, stačí nízké **boty**, ale s pevnou a vyšší podrážkou (tenisky to nebudou), pevným šněrováním, ale aby měly větší prostor ve špičkách. (Mám o 1 číslo větší botu, kterou můžu pevně utáhnout šněrováním. Díky tomu mě netlačí prsty, i když noha po cestě trochu nateče. Boty jsem při koupi zkoušela se silnými vlněnými ponožkami, prošla jsem se s nimi po schodech, do dřepu, po špičkách a musely být pohodlné). Nepromokavost zvýším impregnací. Skalní turisté se vrací zpět k bavlněným **ponožkám**, jiní preferují funkční, ale to musí každý vyzkoušet sám, teď se hodně nosí kompresní podkolenky. Počet – min. 4 páry (3 + 1 náhradní). Ponožku je třeba mít vždy suchou, pod vlhkou na mě vybařne rychle puchýř, a tak jsem vždy připravená vyměnit si ponožky i během dne. Taky boty musí být suché, večer je pokaždé vysouším novinami.

Nohy připravím tréninkem, dbám na ostříhané nehty (palce jinak z kopce pěkně tlačí) a týden před větší túrou nebrousím paty, aby se v měkké slabé kůži neudělaly puchýře.

2. Naplánuju si ujít 80 - 100 km nejpozději do 8. října (5 dnů před poutí budu odpočívat). 3x týdně vyjdu se svou poutnickou svatou trojicí noha – ponožka - bota na procházku 5 km, kterou občas prodloužím na 10 km. Půjdu nepřetržitou chůzí 4-5 km/hod. – začnu pomaleji, až se časem rozejdu, přidám na svižnosti (těžko na cvičišti – lehkou na pouti, putovat pak budeme pomaleji, nejsme sportovci, ale čeká se od nás výdrž a trpělivost). Kopečkům se nevyhýbám, pěkně si je prodýchám. Chodím s batohem s trochou zátěže, ať si zvyknou ramena. Téměř nutností na pout' jsou trekové hůlky, ušetří $\frac{1}{4}$ sil, při delší chůzi nebolí záda, zátěž se rozloží po celém těle - tak je občas vezmu. Zejména při delší procházce nezapomínám včas a po troškách pít – je to důležité, bez pití ztrácím energii, vadnu jako kytka, později už to nedoženu.

3. Někdy ke konci září se „s plnou polní“ vypravím na túru 20 - 25km. Sbalím si do batohu vše, co ponesu a „**vyzkouším si jeden den**“. Vřele toto doporučuji, jsou věci, které člověk nedomyslí... Pak pár dnů odpočinu a dám zase krátkou trasu.

Co si vzít na třídní pout'?

Tak především: Váha naplněného batohu má být max. 10% vlastní váhy.

Zvážím se, pak vezmu batoh s plnou polní na záda (včetně min. 1 l pití a jídla přes den), vlezu znovu na váhu – a vidím, že musím buď rychle přibrat, nebo toho spoustu vyhodit.

Vše se vejde do 25 -30 l batohu. (Nevejde? Vejde!)

Několik rad:

- Neberu původní obaly: věci si dám do malých igelitových sáčků, maličkých lehkých umělohmotných nádobek – vše (krémy, léky, zubní pasta,...) jen na 3 dny, nic do zásoby. Hygiena s malým ručníkem, všechna drogerie a lékárníčka pak váží do 0,5 kg a zaberou podstatně méně místa.
- Doklady, peníze dám do igelit. sáčku se zipem.
- „Zorganizuji si batoh“ do lehkých sáčků (nešustivých igelitových nebo lehkých látkových, při společném ubytování šustivé pytlíky docela ruší): sáček na hygienu, sáček na oblečení, sáček na jídlo – snadněji se pak v batohu zorientuji.
- Beru víceúčelové věci (triko na spaní můžu použít druhý den na cestu, legíny na spaní budou i jako náhradní po dešti nebo do zimy).
- Někdo dá přednost bavlně a flanelové košili, někdo funkčnímu prádlu (to má nespornou výhodu ve váze, objemu a rychlém usušení).
- Hadička na pití (ať už camelback nebo hadička našroubovaná na petlahev) rozhodně nepatří ke zbytečné zátěži: nemusím sundávat batoh ze zad a piju, kdykoli potřebuju (děti, vnoučata určitě rádi půjčí).
- Mám-li nejistotu s puchýřem, dopředu, dokud je noha ještě suchá a čistá, ji oblepím náplastí bez polštářku (doporučuji omniplast, v lékárnách kolem 80 Kč, vydrží bezpečně několik dní, určitě po celou pout').